

Ἄν ἔης ἀσκέρ' ἀρμάτωτον, ἀρμάτωσον καὶ στεῖλον,
ἄν ἔης σπαθία 'ς τὴν σπαθῆν, ζῶσον ἀτ' ἔς καὶ ἄς ἔρχον
(σπαθᾶ = ὀπλοθήκη) Κερασ.

Ἀπόξω 'πὸν τὴν πόρταν του τρακόμοι ἀρματωμένοι
κι ἄλλοι τρακόμοι ἀρμάτωτοι μὲ σίδερα τζωσμένοι

Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἑρμονιακ. στ. 1896 (ἐκδ.
ΔΜαυροφρ. σ. 145) «μέσον τοῦ ναοῦ γὰρ ἅμα | ἀναρμάτωτον
εὐρόντες | κατετόξευσαν ἐκεῖνον». 2) Ὁ μὴ ἐξηρτυ-
μένος, ἐπὶ πλοίου πολλὰ καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών.
ἀνάρμενος 1. 3) Ὁ μὴ ἔχων κοσμήματα, ὁ μὴ στολι-
σμένος Πόντ. (Τραπ.): Ἀρμάτωτος ἐπῆεν 'ς σὴ χαρὰν - 'ς σὸ
πορπάτεμαν.

άναρμενος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἄρμενο.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἐξαρτύματα, ὁ μὴ ἐξηρτυμένος, ἐπὶ
πλοίου: Παροιμ. Ἀμαθος ὁ καπετάνιος καὶ τὸ καράβι
άναρμενο (ἐπὶ ἀνεπαρκείας ὀλικῆς). Συνών. ἀναρμάτω-
τος 2. 2) Ὁ ἔνεκα νηνεμίας ἢ βλάβης μὴ δυνάμενος
νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος, ἐπὶ πλοίου: Ἄσμ.

Ἀνάρμενο καράβι 'ς τὸ ἔβγα στέκεται,
μὴ νὰ τὸν καπετάνιο τὸν καταράστηκε.

άναρμεχτος ἐπίθ. ἀνάμειχτος Καππ. Πόντ. (Κερασ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνάρμεχτος πολλὰ καὶ ἀνάρμεκτος
Ἄνδρ. ἀνάρμειχτους Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἀνάρμεγος
Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μαζαίικ. Μάν. Τρίκκ.)
— Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάρμεος Κύθν. ἀνάρμειγους Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάρμειους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀνάρμειες Σκῦρ. ἄλμεχτος Πόντ. (Τραπ.) ἀλίμεχτος
Καππ. (Ἀνακ.) ἀλίμεφτος Καππ. Πόντ. (Οἶν.) ἄρμεχτος
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κρήτ. Πελοπν. (Αἴγ. Κορινθ.)
Σῦρ. Χίος ἄρμειχτους Θράκ. (Κομοτ.) Μακεδ. ἄρμεκτος
Σίφν. ἄρμεγος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κρήτ. Μῆλ.
Πελοπν. (Αἴγ. Μεσσ.) ἄρμεος Βιθυν. Ρόδ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἀνάρμελκτος. Πβ. καὶ ἀρχ.
ἀνάρμελκτος. Τὸ ἄρμεχτος ἐκ τοῦ *ἀρμεχτός
<ἀρμέγω προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαρο-
ξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ὁ μήπω ἀμελχθεὶς, ἐπὶ ζώων, σπανίως δὲ ἐπὶ γά-
λακτος ἐνθ' ἄν.: Ἡ κατοικία εἶναι ἄρμεκτη Σίφν. Ἡ ἀγε-
λάδα ἔμεινε ἄρμεκη Βιθυν. Ἀνάμειχτον ἢ ἄλμεχτον ἐν τὸ
πρόβατον - τὸ χτήνον Τραπ. Τὰ γίδια εἶν' ἀνάρμειγα Ζαγόρ.
Ἀκόμα ἀνάρμειγα βαστᾶς τὰ πρόβατα; αὐτόθ. Μὴν ἀφίν' ἔς
ἀνάρμει τ' γίδια καὶ θὰ σ' γκαῖ Αἰτωλ. Ἀνάρμει εἶναι τὰ πρᾶ-
ματα αὐτόθ. Πρόβατα ἀλίμεχτα Ἀνακ. Κατοικία ἄρμεκη Ρόδ.
Πρόματα ἀνάρμειγα Σκῦρ. Τὸ γάλα τὸ 'χω ἀνάρμεο Κύθν.
|| Ἄσμ.

Ἀνάρμειχα καὶ ἀκούρευτα, δίχως κἀνέν' ἀφέντη
Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐχον τὰ πρόβατ' ἄρμειχα καὶ τοὺ τυρεὶ 'ς τὴ στρουγγα
Μακεδ. — Ποίημ.

Τὴν ἀκριβή μου τὴν κοπή, καλὰ μου σταυραδέρφια,
ἔρμην μὴν τὴν ἀφήκετε, μονάχην 'ς τὰ λιβάδια,

ἀνάρμεχτην καὶ ἀκούρευτην, δίχως μαντρεὶ καὶ στάλον

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,48. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ὑποστάς χρημα-
τικὴν δαπάνην Λεξ. Δημητρ.: Ἀπ' ὅσους τὴν σχετίσθησαν
κἀνένα δὲν ἄφησε ἀνάρμεγο.

άναρμοστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ.
(Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάρμοστος.

1) Ὁ μὴ προσαρμωσθεὶς, ὁ μὴ συναρμωσθεὶς Πόντ.
(Τραπ.): Ἀνάρμοστα εἶν' τὰ σανιδᾶ. Ἡ πόρτα ἀνάρμοστον

ἐν. 2) Ὁ μὴ προσήκων, ἀπρεπῆς λόγ. κοιν.: Ἀνάρμο-
στοι τρόποι. Ἀνάρμοστα λόγια.

άναρκοκάταρος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνάρκα καὶ κατάρκα.

Ὁ ἀνάρκας καὶ κατάρκας ἄξιος ἢ ὁ καθ' οὗ ἐλέχθη
ἀνάρκα καὶ κατάρκα. Πβ. ἀνακάταρον.

άνάρπαγα ἐπίρρ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 32

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *άνάρπαγος.

Ἀμέσως, ἀποτόμως: Μὴν πῆς [νερό] ἀνάρπαγα, θὰ
πάθῃς, κακομοίρη!

άναρπάζω Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναρπάζω.

1) Ἀρπάζω, δρᾶττομαί τινος αἰφνιδίως Πόντ. (Κε-
ρασ.): Ἄσμ.

Τὴν κόρην ἐνέρπαξεν | καὶ πέραν τὴν ἔφερεν

Κερασ. 2) Θρασέως διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα Πόντ.
(Τραπ.): Ἐπῆγα κατ' νὰ λέγω καὶ ἀτὸς ἐνέρπαξε με Τραπ.
Συνών. ἀπαρπάζω.

άναρπασμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀνάρπαγμαν Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρπάζω.

Ἡ αἰφνιδία καὶ προπετὴς διακοπὴ τοῦ λαλοῦντος.

άναρπαστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀνάρπαγος Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ. Κονίστρ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀνάρπαγες Σκῦρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάρπαστος.

1) Ὁ ταχέως πωληθεὶς, ἐπὶ ὀνίων ἐν γένει κοιν.:
Τὰ σταφύλια ἔγιναν ἀνάρπαστα κοιν. Ἐφεραν ψάρια καὶ ἔγι-
ναν ἀνάρπαγα Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ἐφέραν μῆλα, ἀμ-μὰ
ἐκάμαν τὰ ἀνάρπαστα Κύπρ. Τὰ πορτοκάλια ἐγίνησαν ἀνάρ-
παστα αὐτόθ. Πβ. ἄρπαστος. 2) Ὁ τὰ ξένα σφετε-
ριζόμενος, ἄρπαξ Σκῦρ. Συνών. ἀδραχτᾶς (I), ἀδρά-
χτης (II), ἄρπαγας, ἄρπαγουνηάρις, ἄρπαδῶρος,
ἀρπάχτης, ἀρπαχτιουλλᾶς.

άναρπαχτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ ἐπίθ. ἀρπαχτός < ἀρπάζω.

Ὁ μὴ ἀρπαγεὶς, ὁ μὴ συλληφθεὶς, λ. εὐχρηστος ἐν τῇ
παιδιᾷ τῆς σφαίρας: Τόπιν ἀνάρπαχτον.

άναρραγος ἐπίθ. Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἀναρραγής.

Ὁ μὴ διερωγῶς, ὁ μὴ φθαρεὶς, συνήθως ἐπὶ ἐνδύ-
ματος: Καθαρὸ καὶ ἀνάρραγο φόρεμα.

άναρραγώνω ἀμάρτ. ἀνερραγώνω (Νουμᾶς ἀριθμ.
736,308) ἀνιρραγώνω Κυδων. Λέσβ. ἡνιρραγώνω Λέσβ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

A) Μετβ. 1) Ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὰς αἰσθήσεις
του Κυδων. Λέσβ.: Πουλιμοῦσαν δγὸ ὤρις νὰ τ'ν ἀνιρρα-
γώσιν Λέσβ. Καὶ ἀμτβ. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρ-
χομαι, ἀναλαμβάνω Κυδων. Λέσβ.: Ἀνιρράγουσ' ἢ κουπέλλα
Λέσβ. Ἀνιρράγουσι τὴν αὐτὸς ἢ ἄθρουπους αὐτόθ. Συνών.
ἀναλογίζομαι 2, ἀνανοῶ 4, ἀναπαίρνω 3, συνε-
φέρνω. 2) Κάμνω τινὰ νὰ ἀναστῇ ἐκ νεκρῶν Λέσβ.:
Σὰ θέλον, ἀνιρραγώνω τὴν γ'ναῖκα μ' (ἐκ παραμυθ., ἐν ᾧ
ὁ ὁμιλῶν ἔχει φονεύσει τὴν γυναῖκα του).

B) Ἀμτβ. 1) Ἀναζωογονοῦμαι (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.):
Ποίημ.

Χλωρὸ 'ς τὴ γῇ ἀπλώνεται τὴ σταχτερὴ χορτάρι,

τὰ δέντρα ξανανθίζουνε καὶ ἡ φύσι ἀνερραγώνει.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπαίρνω 2. 2) Ἀναλαμβάνω οἰκο-
νομικῶς Λέσβ.: Αὐτὸς τὴν π' βῆκε 'ς τ' θέσ' ἀνιρράγουσι.

